

JULEAFTENSDAG PAA KIRKEGAARDEN

Svend Rehling

*Den første Sne har dækket Taarn og Tage
og skinner blaalig-hvid i Vejens Spor,
og en af disse graa Decembertage
faar Lys ved Skæret fra den hvide Jord.*

*Der er saa stille i de dødes Have —
lidt sparsomt Kvidder fra en enlig Fugl
og dæmpet Tavshed paa de tyste Grave,
der nænsomt smykkes til den nære Jul.*

*Snart vil den gamle Kirkeklokke kime
og festligt ringe Glædens Højtid ind;
men endnu dvæler denne Skumringstime,
hvor Mindet hvisker ved en fugtig Kind.*

*O, det gør godt at tøve hos de Kære,
før Festens Brus gaar over Land og By,
og se de fjærne Venner ganske nære
og møde det, som var engang, paany.*

*De gamle Salmer til de gamle Toner,
hint Glædens Bud, som lød i Bethlehem
om ham, som blev vor Frelser og Forsoner
og lukked Himlen op for dig og dem.*

*Du var en stille Stund hos dine Døde,
og Døgnets travle Tanker faldt til Ro...
nu gaar du trøstigt Julens Fest i Møde
med Hjertet stemt til Haab og Tak og Tro.*

Fig. 265. Vinter i skogskyrkogården i Berglunda, Sverige (se texten s. 110—112).